

„šchneki“; take šu w morju tež, ale wěle wětšche, a jana sorta (družyna) tychšamych še poměnijo „hawstry“; hawstru možošch jěšč a woterym škoži deře.“

Matto: „Daje ga hawstry na pěsku?“

Gregor: „Ně, to niz; ale woni šu w morju a zesto zeke gory gromaže, pscheze jana k drugej pschilipana. Gduž pať morjo wělgin šchumi a žwali, ga hupławiju mořske žwały někotare.

Man: Něto běšcho Robinsonowa nejwětšcha starošč, žo bužo pschichodně bydlišch. Kaž ptaščki, na bomach, to še jomu wšchaf něšchěšcho. Na semu spasch še bojašcho dla tergatych šwěretow abo žiwych luži. Žo popšchawem běšcho, na mořskej kupe abo na twardej šuchej semji, won hyschczer niewěžešcho. Wot našdala pať wizešcho goru a k tej won žěšcho. Duzy tam běšcho jomu wělgin tužno w hutšchobe, pscheto won niz wězej něhupyta, něžli něplodne bomy a tšchawu. Gora, gduž k něj pschize, běšcho wělgin hušoka a won žěšcho a lěšchcho na werašch k a glědašcho hokoło še, a wizešcho š tužyzu, až jo na mořskej kupe. „Dch, ja šgubjony žkowek!“ žašočzašcho won štytnězy ruze a glědašcho še šdsami we wozyma k něbju gorěj; „tať šom ja wot šchytnych luži špuschcžony a wotrěšany a stojm tud šamotny a namam žedneje nažeje, až wězej něgda moj woschzojški kraj a mojeju lubeju starejšcheju šašej hoglědajom. Ale,“ žašcho won dalej, „ja šom to šaškužyk, ja něšchěch hynať, a tať jo še mě pschawě štało.“ Pschistym plakašcho, až jomu dšy po lizoma běžachu.